

א. 'אשר קדשנו במצוותיו וציוונו על ספירת העומר'.

צירוף המילים 'ספירת העומר' הוא ממש חסר משמעות. לא סופרים עומר. לכל הפחות היה צריך לומר 'ספירת ימי העומר' שגם זה צ"ב, אבל 'ספירת העומר' איזה משמעות שיש בה.

ב. בדברי האריז"ל מובא שהערך המספרי של ע"מ הוא י"ש. במספר זה יש דבר והיפוכו.

מצד אחד הוא כולל 'קרי' מקרה, דבר מזדמן, דבר ללא מהלך. 'אשר קרך בדרך' בד"כ דורשים קור היפך חום. אמנם במקום אחר בחז"ל מצורפת משמעות המילה 'מקרה', דבר זה הובא על המן שסיפר את 'כל אשר קרהו'. ומצד שני 'קרי', מילה זו ענינה לשון כבוד. 'וכל הנשים יתנו יקר לבעליהן'. דבר יקר הוא דבר שצריך טרחה רבה להשיגו וטרחה זו מביעה את הערך שיש בעיני הטורח להשיגו. 'ידי משה כבדים' ובתרגום 'ידי משה יקירין' כי הוא אותו שורש. וכמו שההיפך מכבד הוא קל- 'נקלה', כך הכבד הוא מכובד. 'ירהבו קל בנכבד'. הנקלה הוא לא יציב ומטלטל ממקום למקום, לעומת דבר כבד שהוא יציב ולא משתנה בקלות. כך ששתי השרשים האלו הם שווים. קל, נקלה, זול, מזולזל. לעומת כבד, יקר. על הדבר המזולזל לא טורחים להשיגו לעומת היקר שטורחים ונותנים לו ערך. 'יקר' מול 'קרי'. מהלך שלא משתנה בקלות לעומת הדבר הבלתי יציב וללא מהלך. מערכת מושלמת ובעלת מהלך מעוררת כבוד. דבר מטלטל הוא זול ולא מעורר כבוד.

ג. ימי העומר הם הימים בהם אנו צריכים להפוך את ה'קרי' ל'יקר'.

השורש של המילה קטן וגדול הוא גם דומה. קטן הוא מלון קטוע, אין קו ומהלך, עובר מדבר לדבר ולא מחבר דבר לדבר. סדר חיים שאין בו סדר. לעומת 'גדול' מלשון 'גד' שהוא דבר הממשיך, כמו 'גוד אחית' 'גוד אסיק' גדה של נהר הוא ההמשך של הנהר. וכמו 'משכו וקחו לכם' בתרגום 'אתנגידו', 'גדוד' הם קבוצה שמשולבים זב"ז והולכים יחד במהלך מסודר.

המילה 'גד' כוללת גם את החותך וחוצץ, כמו 'גדע בחרי אף כל קרן ישראל', או כמו בתחילת ב"ב 'מאי מחיצה- גודא' וזה כמו הרבה שרשים שכוללים דבר והיפוכו. כמו שורש ולשרש וכד'. כמה שהאדם מצליח ללכת על קו אחד הוא יותר גדול, עד שמגיעים למה שנקרא בפסוק 'בא בימים' דהיינו מי שכל מה שעשה בחייו הם המשך אחד.

ד. ימי העומר נועדו למשוך את כל המקרים ולהפכם למהלך אחד- יקר.

כשלוקים מהלך ופורטים אותו למקרים הוא נהיה זול. וכשמצרפים את כל הרוטות כולם הדבר נהיה יקר. בעל משמעות ומהלך ברור.

ה. פירוש המילה 'עומר' הוא כמו מה שנלמד ממלאכת 'מעמר' בשבת. לקבץ יחד דברים מפוזרים ולהפכם לדבר אחד. עמרים בשדה הם אותו הענין. משמעות המילה עומר היא דבר המקבץ פרטים לדבר שלם. למדנו אם כן מזה שהימים נקראים ימי העומר והקרבן נקרא קרבן העומר, שהעיסוק בימים אלו הוא לקבץ פרטים- מקרים- לדבר אחד.

ו. כל בר דעת מבין שכשסופרים זמן, הפעולה היא עימור של הזמן. לצרף את כל הימים למהלך אחד.

ז. במדרש 'ונתתי לך ולזרעך אחריו' על מנת 'ואתה את בריתי תשמור. ואיזה, זה מצוות העומר. זה ממש נגד פשוטו של מקרא המדבר במצוות ברית מילה. אלו דברי תימה. הלא מדבר במצוות ברית מילה. וגם למה נקרא העומר 'ברית'. מה ההבדל בינו לבין כל מצוה או קרבן שרק הוא נחשב 'ברית'.

ובהמשך המדרש 'רבי לוי אמר אל תהי מצוות העומר קלה בעיניך שהיא עמדה לישראל כנגד המן' כידוע סיפור המעשה בלימוד מצוות העומר שאמר המן שעומר זה העשוי משעורים נצח את עשרת אלפי ככר הכסף. 'מאויבי תחכמי' חז"ל שמו את הדגש על מה שאמר המן שהוא תפס את הנקודה אליה היה מכוונת גזירתו ומה עמד מולה במצוות העומר.

ח. המהר"ל ב'אור חדש' מגלה שמצוות העומר ענינה היא לקחת את ראשית הקציר של דגן (אפי' שהוא מאכל בהמה) ולמסור אותו למעלה. כך שבעצם כל מה שאנו אוכלים אחרי זה הוא מכח שיירי שולחן גבוה. הראשית עושה תמיד את מה שנשאר כשיירים. 'גופא בתר רישא אזיל' ועי"ז כל אכילתינו וחיותינו הוא שארית של מה שהקרבונו.

ט. כשאנו יוצאים ממצרים וחוזרים למהלך הטבעי אנו למדים שגם הוא בעצם קשור למעלה. היום הראשון של פסח הוא תוצאה של היציאה ממצרים באותות ומופתים ובמורא גדול וכו'. מיד למחרת אנו חוזרים למערכת הטבעית, 'עולם כמנהגו נוהג', וגם הוא חוזר להיות תחת שולחן גבוה. 'הוא אמר ויהי הוא צוה ויעמוד' כך שהכל הוא המשך של גילוי למי שמתבונן. עד שהוא רואה בהכל מאין מקורו. מצוות העומר הוא לגלות מאיפה הראשית באה וממנה לחיות עד הקציר של שנה הבאה. קרבן העומר הוא בעצם קרבן ראשית.

י. זהו המקור לזה ששולחנו של אדם הוא כמזבח, כי כל אכילתינו היא תמיד משולחן גבוה. דבר זה מרומז בחז"ל (ויק"ר פרשה כח) "אמר הקב"ה למשה לך אמור להם לישראל כשהייתי נותן לכם את המן הייתי נותן עומר לכל אחד ואחד מכם הה"ד (שמות טו) "עומר לגלגולת" ועכשיו שאתם נותנים לי את העומר אין לי אלא עומר אחד מכלכם ולא עוד אלא שאינו של חטים אלא של שעורים לפיכך משה מזהיר את ישראל ואומר להם והבאתם את עומר". המכוון בזה הוא שכשם שאכלנו מן אכלנו משולחן גבוה בוודאות, כך בדיוק הוא כל אכילתינו אחרי קרבן העומר.

יא. המילה 'ברית' היא כמו המילה 'בריא' כידוע מהרמב"ן. רגע הבריא הוא ברור מאוד אלא שמשך הזמן משכח את הבריא. וכח הברית הוא לחדש את מציאות זו והרגשתה בתוכינו תמיד. ברית נכרתה תמיד עם כאלו שחיו בתחושה קבועה כי חייהם הם רצון ה' המתמיד. אברהם אותיות בהבראם כידוע כי הוא חי תמיד ברגע ההבראם של מציאות

- הבריאה. וע"כ הוא זכה לארץ ישראל, וכדלקמן. ברית היא גילוי שגם כל מה שכבר קיים 'עולם כמנהגו נוהג' הוא ברוא כל רגע ורגע ותלוי ברצון ה'.
- יב. זוהי מצוות העומר. לגלות את הראשית שבכל דבר קיים. רגע ההתהוות. את הבריאה שתלויה בגבוה תמיד. ומזה אנו מתפרנסים כל השנה, כך שהכל נעוץ בראשית- ברגע הבריאה. לכן מי שיש לו את זה יש לו את ארץ ישראל. כי היא ארץ שנאמר בה בפירוש 'לא כארץ מצרים... והשקית ברגלך כגן הירק הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה למטר השמים תשתה מים תמיד עיני ה' א' בה מראשית השנה עד אחרית שנה' במצרים הכל הולך מכח ההרגל ומנותק מהשורש. הכל כרגיל. לעומת ארץ ישראל בה הכל מחובר למקור.
- יג. מצוות העומר באה מיד אחרי יציאת מצריים כי ממנה למדנו את דברי הרמב"ן ש'אין בהם טבע ומנהגו של עולם' אלא 'מן הניסים הגלויים אתה למד לניסים הנסתרים'. ההנהגה הקבועה היא 'אכן אתה אל מסתתר אלוהי ישראל מושיע' וצריך לפקוח עיניים ולראות מאיפה הכל בא.
- יד. העומר הוא ה'יש', ויותר נכון ה'יש' הוא העומר. תפיסה מוטעית של ה'יש' היא זו שלא מחברת את ה'יש' אל העומר.
- טו. זוהי המשמעות של ספירת העומר. אנו מחברים את עצמינו על ידי הספירה שהיא פעולה של עימור, לעומר. זהו הגילוי של מה אנו סופרים. אנו מחברים את עצמינו למקור. להפוך את הקרי ליקר. את המקרה למהלך. את חיי הקטן למהלך מסודר בחיי גדול. חיי הקטן קרובים לחיי בהמה. ואנו מקריבים עומר שעורים שהוא מאכל בהמה, וכמ"ש בסוטה 'היא עשתה מעשה בהמה תביא קרבן מאכל בהמה'. ובימי העומר אנו מחברים את חיינו למהלך מסודר וזוכים להגיע לשתי הלחם הבא מן החיטים- מאכל אדם.
- טז. זמן הוא מהלך 'אל'. זמן הוא בגי' 'בהמה אדם' דהיינו המהלך המביא את האדם מחיבהמה לחיי אדם נעלים. וספירה זו היא המביאה אותנו לחיי רוממות. ואמונה ברורה.
- יז. הרש"ש גדול תלמידי האר"י וממשיך דרכו כתב בספרו 'רחובות הנהר' שמי שמפסיד את ימי העומר מפסיד את כל השנה. כי הוא לוקח את המהלך ופורט אותם לפרוטות. ואין לו שום תקנה אפי' לא בימים הנוראים.